

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/375/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217302
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a sudkýň JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 20. augusta 2013 č. k. 25C/361/2012-43, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia, § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d), a i), § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, § 41 ods. 2 písm. c), d), a i) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom v čase do 31. 05. 2011, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom v čase do 31. 05. 2010, ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že návrh zamietol. Bol toho názoru, že návrh bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 43 OSP a zákona č. 233/1995 Z. z. platného v čase podania návrhu. Vzhľadom na to, že exekúcia bola začatá v roku 2010 a navrhovateľ sa predbežného prerokovania domáhal v roku 2012, návrh nebol premlčaný, ako ani žalobu nebolo možné považovať za predčasnú, pretože súd vo veci rozhodoval po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia žiadosti odporcom. Navrhovateľ sa domáhal škody výlučne za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote. Súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu, a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Okrem toho ustálil, že k vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Pre tento výklad zákona bol podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Okrem toho bol toho názoru, že v čase podania návrhu na

vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatňoval výlučne podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Ohľadne prípadného prieťahu zdôraznil, že sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. Navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd rozhodol po 256 dňoch, avšak súd prvého stupňa zistil, že uznesenie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo vydané za 90 dní od doručenia návrhu, pričom 31 dní súd čakal na doplnenie návrhu na vydanie poverenia oprávneným. S poukazom na uvedené ustálil, že účastníkom exekučného konania rozhodnutím v uvedenej lehote nevznikol stav právnej neistoty, ako aj navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku, pričom na navrhovateľovi bolo preukázať svoje tvrdenia. Navrhovateľ svoje tvrdenia o škode v návrhu všeobecne popísané nijako nedokladoval. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania. Znalecké dokazovanie preto súd vyhodnotil ako nadbytočné a nehospodárne. Súd sa nestotožnil ani s názorom, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehote na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prieťahy v konaní. Podľa súdu navrhovateľ nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy a ani ju nezodôvodnil a následne súd nevidel dôvod, aby sa nejakou výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to, že k vzniku škody ani nedošlo. Následne súd prvého stupňa zdôraznil, že v rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania a v prípade, že súd má za to, že nie je zákonný dôvod pre vydanie poverenia, návrh zamietne, pričom takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré bola určená 15-dňová lehota. Do pozornosti dal tiež skutočnosť, že aj exekútor, u ktorého oprávnený navrhovateľ podal návrh na začatie exekúcie nedodrжал lehotu podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na podanie návrhu na súd do 15 dní (bolo to aj viac ako tri mesiace), z čoho navrhovateľ žiadne tejto žalobe podobné závery nevyvodzoval. Exekučný súd následne vydal rozhodnutie v lehote 59 dní (nerátajúc lehotu, po ktorú sa čakalo na doplnenie návrhu oprávneným na súd), čo bola časovo zanedbateľná, priam krátka lehota na rozhodnutie. Navyše, navrhovateľ ako oprávnený v exekučnej veci v danej lehote sa pre skoršie rozhodnutie nepričinil. Súd nebol presvedčený, že by bol počas tejto doby navrhovateľ v neistote a hrozila by mu akákoľvek škoda. Ani nedodržanie zákonnej lehote automaticky nezakladá nárok na náhradu škody (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002). Bolo potrebné vyhodnotiť, či uvedená lehota súdu na vydanie poverenia mohla mať za následok priznanie škody. Neboli konštatované zbytočné prieťahy v konaní, či nečinnosť súdu. Uvedená lehota bola absolútne primeraná. Otázkou bolo, či aj k škode došlo a ako už bolo konštatované, majetková ujma nebola jasne špecifikovaná a nemajetková ujma nezávisela automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej, či primeranej lehote, ale aj od okolností, ktoré boli v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Následne bolo potrebné skúmať vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, čo je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom. S poukazom na vykonané dokazovanie ustálil, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Navrhovateľ vo svojich žalobách (bolo podaných veľké množstvo žalôb, v ktorých si navrhovateľ uplatňuje nárok podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. voči odporcovi) v podstate žiadal, aby okresný súd opätovne preskúmal rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Navrhovateľ pri uplatňovaní hlavne majetkovej ujmy napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd preto k veci dodal, že predmetné poverenie nevydal, keďže exekučný titul nebol vydaný v súlade so zákonom, keď rozhodcovská doložka bola v rozpore s dobrými mravmi, resp. išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zastal preto názor, že navrhovateľ sa nemohol domáhať nároku podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že podľa neho exekučný súd nesprávne zdôvodnil rozhodnutie, resp. nesprávne aplikoval právne normy SR alebo EÚ. Takéhoto nároku by sa poškodený mohol domáhať jedine podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., čo však navrhovateľ vyslovene vylúčil, a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu nezákonné, čo sa nepreukázalo. Záverom dodal, že nedodržanie lehote nemožno skúmať bez ohľadu na okolnosti veci, pričom všetky konštatované okolnosti veci (neexistencia lehote)

na vydanie poverenia v čase podania návrhu ohľadne rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, nepravdivé údaje navrhovateľa o dĺžke nedodržania lehoty, nedodržiavanie lehôt súdnym exekútorom navrhovateľa, nemožnosť samotného navrhovateľa spĺňať lehoty súdu, reálne nepreukázanie škody, neexistencia konštatovania prieťahov v konaní, či porušenia povinnosti, vykonávanie dokazovania ako podstata súdnictva, neaktívny prístup oprávneného, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, exekučný titul v rozpore so zákonom) viedli súd k zamietnutiu návrhu. Následne rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytýkal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemohol podľa neho založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Ďalej namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Okrem toho vytkol aj zamietnutie návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania, v dôsledku čoho mu súd znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Zastal názor, že na zamietnutie znaleckého dokazovania nemal súd žiadne udržateľné dôvody. Keďže výsledok znaleckého dokazovania mal tvoriť jeden zo základov pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, súd založil svoje rozhodnutie na nedostatočne zistenom skutkovom stave. V poslednej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom

na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP, s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 156 ods. 3 OSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vyhovel exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov je osobitným zákonom upravujúcim zákonné predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je zodpovednosť objektívna bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup

okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zák. č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné - kumulatívne spojenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu nie je už potom dôvodné skúmať existenciu vzniku škody, či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže.

V preskúmvanej veci sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplataenia škody v sume 125,- eura a nemajetkovej ujmy v sume 472,06 eura v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9Er/459/2010 (EX 5237/2010). Navrhovateľ nesprávny úradný postup charakterizoval nevydaním rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote, ale až s omeškaním viac ako 256 dní, nesústreďenosťou a zbytočnými prietrahmi v exekučnom konaní.

Zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er/459/2010 súd prvého stupňa správne zistil, že návrh na vydanie poverenia bol exekučnému súdu doručený dňa 16. 07. 2010 pre vymoženie sumy 638,62 eura s prísl. proti povinnému: X. G., bytom R. M. na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 01118/10, vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s. dňa 23. 03. 2010, právoplatný dňa 03. 05. 2010 a vykonateľný dňa 06. 05. 2010. Výzvou zo dňa 13. 09. 2010 bol oprávnený vyzvaný na doručenie overenej fotokópie zmenky, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu a tiež overenej fotokópie Dohody o vyplnení zmenky, uzatvorenej medzi oprávneným a povinným, v lehote 10 dní. Oprávnený na výzvu súdu nereagoval. Následne, dňa 14. 10. 2010 exekučný súd rozhodol o návrhu na vydanie poverenia tak, že žiadosť o udelenie poverenia zamietol. Po späťvzatí odvolania došlo k právoplatnému skončeniu exekučného konania.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, z ktorého vyvodil aj správne právne závery na základe aplikácie správnych zákonných ustanovení. Stotožňuje sa s názorom súdu prvého stupňa, že v čase podania žiadosti na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu 15-dňová lehota neexistovala, vychádzajú z ust. § 41 ods. 2 písm. d) a § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. platných od 01. 06. 2010 a to z dôvodov, ktoré podrobne vysvetlil súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí a s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že aj samotný oprávnený ovplyvnil dĺžku exekučného konania, keď na výzvu súdu na predloženie overenej fotokópie zmenky a Dohody o vyplnení zmenky nereagoval ani po súdom určenej lehote. V kontexte už s vyššie uvedeným len treba dodať, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky hodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov (II. ÚS 971/2012, I. ÚS 86/02). Samotné nedodržanie lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré majú vplyv na jej plynutie.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľovi v danej veci nevznikol nárok na náhradu nemajetkovej a majetkovej ujmy v zmysle § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď súd nemohol porušiť právo navrhovateľa pri rozhodovaní o udelení, resp. zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj vzhľadom k tomu, že jeho návrh bol zamietnutý z dôvodu absencie platného exekučného titulu, keď navrhovateľom predložený exekučný titul nespĺňal predpoklad materiálnej vykonateľnosti, a teda na jeho základe preto nebolo možné viesť ani nútený výkon rozhodnutia a vzniknúť mu v tejto súvislosti škoda, za ktorú by mal zodpovedať štát.

Vzhľadom na vyššie uvedené považoval odvolací súd námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za nedôvodné. V konaní nebolo preukázané odňatie možnosti konať pred súdom, pričom nevykonanie dôkazov podľa návrhov a predstáv navrhovateľa takýmto postupom nie je. K námietke interpretácii ust. § 9 ods. 1 (zák. č. 514/2003 Z. z.) „inšpirovanej“ ust. § 9 ods. 2 citovaného zákona v znení zák. č. 412/2012 Z. z. odvolací súd uvádza, že namietanú retroaktivitu z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vyvodiť, keď súd prvého stupňa aplikoval správne znenie § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ navrhovateľ vo svojom odvolaní poukazuje na prieťahy v konaní, súd prvého stupňa správne uviedol, že prípadné prieťahy v konaní môže konštatovať jedine ústavný súd, prípadne Európsky súd pre ľudské práva. Ostatné dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní sa nedotýkali hmotno-právnych dôvodov, pre ktoré bol návrh zamietnutý, preto ich odvolací súd považuje za dôvody bez právneho významu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keď v podrobnostiach poukazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.